

SIGURBJÖRG ÞRÁSTARDÓTTIR: POLARNI CÍRKUS

POLARNI
CIRKUS

SIGURBJÖRG PRASTARDÓTTIR
S íslandskoga prevela Tatjana Latinović

ZAGREB, 2015.

STARO DRVO

Napuklo stablo
na kraju šumarka
najniža
grana
polako dotiče zemlju

nebo
se razdvaja u rujnu

ovdje nema ničeg
što se čuje
osim pjesme njemačkog zbora
i

Crvenkapica leži mrtva na stijeni
s tri ogrebotine
na vratu

ZARUKE

Ili Nobody knows where my Johnny has gone

Nema ničeg na svijetu čemu kad tad
neće doći kraj

stijena puca
stvara se
procjep
dlan se od dlana odvaja

most popušta
pri
prvom zvuku brodske trube
usprkos svim obećanjima

– sve što jedno uz drugo
pripada
polako se odvaja, inače bilo bi divno živjeti

SAZRIJEVANJE

Jednom kada je Elizabeta od Engleske
imala dvadeset dvije godine
naglo je ustala u kadi
i protekla ruke visoko prema nebu
u nekom napadu optimizma tako da
su joj se ukočila leđa. Tiho se uvukla
u mekane najlonke koje je netko
prokrijumčario do nje
i ostala u krevetu cijeli dan.

KOKAIN

Zima šmrče duge
crte
prhutavog snijega u nosnice

ŠESTORICA

1

Cijelim putem od Antuna Mihanovića
u Zagrebu do
Ante Starčevića u Zadru, kroz
nebrojene slojeve bijelog kamena, još
bijelja magla i stabla kojima
ne znam
imena, prati me šest trubača

njihova glazba
nadjačava luđačku buku koja dolazi iz
prednjeg dijela autobusa i ako ogladnim
baka jednog od njih mi gura u nijema usta
masnu kovertu punu ovčjeg sira bijelog
kao sjeme – pogrbljena (sa zelenom maramom),
u rukama drži žute žute
suncokrete

na vjetrobranu se razbija
prozirna glava, duge vlasi i ako mi bude
hladno stavit ću
dlanove na izlizan metal
ili mlake trbuhe
trubača, kakvi dani

2

Bliješćeće reklame na panoima
ne pretjeruju sa autima koji klize po
mokroj cesti, primjećujem iznenadan muk
trubača
i sad svi gledamo preko ivice
gdje paprat jesenjih boja bespomoćno leži
pod krovom crnog
sportskog auta

pucnem prstima,
i buce nastavljaju sa svojom muzikom, a ja
još s bijelim na usnama, kakva
sudbina

3

Pokraj popularne benzinske
stoje lisice na gomili
sa sunčanim naočalama, kao da se kartaju
ali to je obmana
– nad njima stoji medo
i pazi da ne varaju, mi se smijemo

iz prorijeđene
šumice izlazi vjeverica (i ona
nosi naočale) u rukama joj

veliko, blještavo srce,
oko njega treperi
zlatna traka na kojoj stoji:
naša ljubav je samo u simbolima

4

Kada nas gospođa s bradom
odgurne svojom metlom roza boje
već je sumrak
u simboličnom (zoo)vrtu
mi
marširamo preko dvora
kao selo od sedam stanovnika na
povratku sa sprovoda, u tom trenu
me zove mama i pita kakva se to
ciganska glazba čuje
odgovaram: život

5

S krova autobusa počinje
curiti bijela magla i ako se ne mogu
sjetiti kamo sam krenula
odmah pucnem
prstima i –

MOJE GRUDI

Allegro non troppo, adagio non troppo, allegretto grazioso, piano, diminuendo, a piacere, allegro con spirito, tenuto, (agitato), grave, presto ma non assai, leggermente crescendo, con slancio, fortissimo, grandioso, larghetto, quasi andantino, allattante, mezzo forte, staccato, affettuoso, legato, giocoso, vivace, forte, meno mosso, amabile, alla marcia

Brzo ali ne prebrzo, sporo ali ne presporo, živahno i graciozno, tiho, postupno smanjivati, kako vam drago, brzo i nadahnuto, držati, (nemirno), ozbiljno, živo ali ipak ne preživo, polako pojačati, radoznalo, vrlo jako, svečano, široko, skoro brzinom hoda, dojeći, s pola snage, rastavljeno, osjećajno, vezano, radosno, živahno, jako, sporije, nježno, u maršu

dolente – s bolom

POLARNI CIRKUS

Tja,

čovjek je, što? četiri
duguljasta buta koji se
protežu iz
preplašenog
trupa

nije ni čudo da ljudi pucaju

PISMA IZ GRADA PRIKRIVENIH OLUJA (*ulomci*)

I.
nadam se
da si u svom elementu u toj zemlji šibica
dragi emile

uvečer, kada žohari
skakuću
ispod moje srebrnaste postelje i ja
ih jurim sa sandalama koje sam
kupila u nekoj maloj ratom ranjenoj
zemlji, čini mi se
da
je tvoje ime anton

slabo pamtim imena,
emile

svi bi htjeli biti netko,
ali najteže je biti
nitko

II.

nadam se da si u svom elementu
na vrhu
jeseni, iako potpuno razumijem
što smetovi mogu učiniti
zelenim hlačama

ljudima ponestane riječi i zbog manjih razloga

a ja, ja
gdje god idem, pješačim, ne vjerujem mnogima,
u ruci držim bolničku uputnicu
koju sam
iscijepala a insekti se
njišu na mojim
trepavicama

III.

nadam se da si u svom elementu u toj zemlji šibica

ovdje je nestalo svjetla
u skoro svim treptajima – ali ipak, ako dobro poslušas
bijeje prečke na mom okviru
opaziti ćeš
razgovijetan

„zik“
što je primitivna verzija
muzike

ovdje sam već toliko dugo
da mogu vidjeti
kako ljudska bića uvenu do srži
kada orkestri utihnu

listopad je, antone
i
ja samo što nisam stigla

VIII.
za božić,
posebno na badnjak, jone,
razmišljam o uskrsu jer
je tada tišina tako jaka
u trenucima tek prije
nego što se oglase crkvena zvona, kao da
je nešto izgubljeno, umrlo, ispalo iz raširenog
dlana i mi čekamo pobožno
let plamenaka koji će se razbiti
na svjetlucajućem ledu – kao
uskrsnuće, križni put

(a ja naravno skupljam poslovice iz čokoladnih jaja, naravno,
jer jako je važno da
nešto
ostane u crnoj rupi
u praznini kada sve bude rasuto)

sada
netko svira na ksilofonu unutar
mog okvira

zik zik zik

XXXII.

kaže li ti ponekad netko da si debeo,
lukas?

u početku sam te zamišljala, prije našeg
prvog susreta, da si
plavokos, plavih očiju i malo glupav
ali ovo ti
bolje stoji to
crno perje

gavranovih krila ima svugdje,
nadam se da si u svom elementu ali

me ipak brine
taj zjap u tvom srcu – voljela bih
da si otvoreniji, da čak i zaplačeš

zatvoreni tip, okej

ali, znaš što, jednom mi je netko rekao – i to je
izuzetno zanimljivo – da voda
čuva podatke

!

kažu da je
voda USB memorija budućnosti, da
bezbrojni kubični centimetri vode
pamte sve što se desilo jer
voda
nije nikada nova, ona ostaje uvijek ista
da,

(ti se sjećaš da se diskete
više ne koriste, a i mikročipovi će uskoro
zastarjeti) kažu da se
vremena čuvaju u vodi ali onda se
budi pitanje: koliko dugo može voda
pamtiti i kada će
nove
informacije biti sačuvane preko onih koje već postoje?

na ta pitanja još nema odgovora
lukas, a meni
ne pada na pamet da tebe pitam – jer
zar niste vi ti koji plešu
oko vode
s gorećim svijećama
u kosi kao krunom od trnja kako bi
zaboravili?

HEIMSKAUTASIRKUSINN

GAMALT TRÉ

Hálfbrotinn bolur
þar sem rjóðrið opnast
neðsta
grein
sígur hægt til jarðar

það slitnar
úr himni í september

hér býr ekkert
sem bærisk
nema kórsöngur ómar á þýsku
og

Rauðhetta liggur dain á klöppinni
með þrífalt klófar
á hálsi

TRÚLOFUNARPARTÍ

eða Nobody knows where my Johnny has gone

Öllu sköpuðu er sprett sundur
um síðir

grjótið springur
gjáin
myndast
lófi leysir lófa

brúin gliðnar
við
fyrsta þeytta skipshorn
þrátt fyrir gefin loforð

– allt sem heyrir
saman
skríður sundur, annars væri gaman að lifa

ÞROSKALÝSI

Einu sinni þegar Elísabet Englandsdrottning var tuttugu og tveggja ára stóð hún snögg upp af baðkari og teygði hendurnar svo hátt til himins í einhverju bjartsýniskasti að hún fékk sárt tak í síðuna. Hún smeygði sér stillilega í mjúkar teygjubuxur sem einhver hafði smyglað inn til hennar og lá fyrir það sem eftir lifði þess dags.

KÓKAÍN

Veturinn sýgur langar
línur
af lausamjöll í nösina

HEIMSKAUTASIRKUSINN

Tja,

maður er þetta, hva, fjórir
aflangir skankar sem
liðast út frá
bráðhræddum
bol

er nema von að manneskjur brotni

SEX

1

Alla leiðina frá Antuna Mihanovića
í Zagreb til
Ante Starčevića í Zadar, gegnum
ótal lög af hvítu bergi, enn
hvítari þoku og trjám sem ég kann
ekki að
nefna, fylgja mér sex túbuleikarar

þeir
yfirgnæfa (spennitreyju)fauskinn
fremst í rútunni og ef mig svengir
stingur amma eins þeirra fitugu
umslagi fullu með sæðishvítum sauða-
osti upp í mig mállausa – hún er
kengbogin í baki (græn skupla) og
heldur á skærgulum
sólblómum

á framrúðunni splundrast
glær höfuð, langir taumar og ef mér
snöggkólnar legg ég
lófana á máðan málminn

eða á volgar ístrur
túbuleikaranna, hvílkir dagar

2

Á blikkandi skiltum er
engu logið um hvernig bílar skrika á blautum
veginum, ég tek eftir óvæntri þögn
túbuleikaranna
og við horfum öll yfir kantinn
þar sem haustlitir burknar liggja ráðalausir
undir toppnum á svörtum
sportbíl

ég smelli fingrum,
hlunkar hefja leik á ný, ég er enn hvít
í munnvikum, hvílik
örlög

3

Við vinsæla bensínstöð
standa refir með gleraugu
í hnapp og virðast spila á spil en
það er blekking
– yfir þeim stendur skógarbjörn
sem passar að enginn svindli, við hlæjum

út úr gliðnandi
skóginum kemur gangandi íkorni (hann
er líka með gleraugu) og heldur
á stóru, skínandi hjarta,
umhverfis flóktir
gylltur borði og á hann er letrað:
við elskum ekki nema í táknum

4

Þegar kona með skegg stjakar
við okkur með bleikum kústi
er farið að dimma
í táknafræði(dýra)garðinum,
við
trommum yfir hlaðið
eins og sjö manna þorp á leið
í erfidrykkju, í sömu andrá hringir
mamma og spyr hvaða sígaunatónlist þetta
sé í bakgrunninum,
ég segi: lífið

5

Rútuþök taka að
leka hvítri þöku og ef ég man
ekki lengur hvert ferð
minni er heitið smelli ég umsvifalaust
fingrum og –

BRJÓSTIN MÍN

Allegro non troppo, adagio non troppo, allegretto
grazioso, piano, diminuendo, a piacere, allegro con
spirito, tenuto, (agitato), grave, presto ma non
assai, leggermente crescendo, con slancio,
fortissimo, grandioso, larghetto, quasi andantino,
allattante, mezzo forte, staccato, affettuoso, legato,
giocoso, vivace, forte, meno mosso, amabile,
alla marcia

Hratt ekki um of, hægt ekki um of, allgreitt með
reisl, veikt, smám saman mýkra, að vild, hratt með
andagift, haldið, (órólega), með alvöru, fljótt en þó
ekki, lítillega vaxandi, með áhuga, mjög sterkt,
hástemmt, nokkuð breitt, næstum á gönguhraða,
mjólkandi, af hálfum styrk, slitið sundur, af tilfinningu,
bundið, með gleði, líflega, sterkt, minni hreyfing,
ljúflega, marserandi

dolente – með sársauka

ÚR BRÉF FRÁ BORG DULBÚINNA STORMA

I.

ég

vona að þú sért í þínu elementu í eldspýtulandi,
minn emil

á kvöldin, þegar kakkalakkarnir
skokka
undan silfurlensku rúminu og ég elti
þá á röndum með sandala sem
ég festi mér í
stríðshrjáðu smáríki, finnst mér
þú
heita anton

ég man illa nöfn,
emil

allir vilja vera einhver,
en erfiðast er að vera
enginn

II.

ég vona að þú sért í þínu elementu
efst í
haustinu, þótt ég skilji vel
hvernig skaflarnir geta farið með
grænu buxurnar

menn verða þöglir af minna tilefni

sjálf fer ég
ferða minna fótgangandi, treysti fáum,
ég held á klínísku bréfi
sem
ég hef klossrifið og skordýrin
hanga í
augnhárunum

III.

ég vona að þú sért í þínu elementu í eldspýtulandi

hér er slokknað
á flestum týrum – en þó, ef þú legðir eyra
að hvítum rimlunum í hylkinu mínu
myndirðu skynja
auðheyrilegt
sikk

sem er frumstæða versjónin af
músikk

ég hef verið hér nógu lengi
til að sjá
hvernig mannskepnan tærist inn að rót
ef hljómsveitir þagna

það er október, anton
og
ég er alveg að koma

VIII.

um jólin,
sér í lagi á aðfangadag, jon,
hugsa ég um páskana því
það myndast alltaf svo sterk
þögn rétt
á undan kirkjuklukkunum, eins og eitthvað
hafi tapast, dáið, dottið úr gliðnandi
lófa og við bíðum öll í andakt
eftir
neistafluginu þegar það splundrast
á skínandi ísnum – það er
eins og upprisa, páskar

(svo safna ég málsháttunum, auðvitað,
því öllu skiptir að eitthvað
sé
í svartholinu
í tóminu þegar öllu er flett sundur)

nú er
einhver að spila á sílófón innan í
hylkinu mínu

sikk sikk sikk

XXXII.

er þér stundum sagt að þú sért feitur,
lukas?

ég hélt allra fyrst, áður
en við hittumst, að þú værir
bjarthærður og bláeygur og fánalegur
en þær eru
betur passandi þessar
svörtu fjaðrir

hrafnsvængirnir eru víða, ég
vona að þú sért í þínu elementu en
hef samt áhyggjur

af gatinu í hjartanu þínu – ég vildi
að þú gæfir meira upp, grétir jafnvel

þögla týpan, olræt

en veistu samt eitt, mér var nýlega sagt – og það er
viðáttumerkilegt – að vatn
geymi upplýsingar

!

þeir segja að
vatn sé minniskubbur framtíðarinnar, að
óteljandi kúbikscentimetrar vatns
muni allt sem hafi gerst því
vatnið
sé aldrei nýtt, það sé alltaf hið sama
já,

(þú manst að floppíðiskar eru
úreltir, örflögurnar
bráðum) þeir segja að
tímarnir varðveitist í vatninu en þá
vaknar spurningin: hversu lengi getur vatn
munað og hvenær skrifast
nýjar
upplýsingar yfir þær sem fyrir eru?

Þessum spurningum hefur ekki verið svarað,
lukas, og mér
dettur ekki í hug að spyrja þig – eða eruð
það ekki þið sem dansið kringum
vötnin
með logandi kerti
í hárinu eins og þyrnikórónur til þess
að gleyma?

THE ARCTIC
CIRCUS

OLD TREE

A broken trunk
where the glade opens up
the lowest
branch
sinking slowly

snow shakes
from September skies

this is the habitat
of nothing
except a distant German choir
and

Little Red Riding-hood is spread out, dead
a triple claw scar
on her neck

ENGAGEMENT-PARTY

or Nobody knows where my Johnny has gone

All created things are ripped apart
eventually

the rock cracks
creating
the cleft
a palm abandons a palm

the bridge
opens
at the first ship's whistle
despite opposing promises

– all things belonging
together
creep asunder, otherwise life would be fun

COLD-SHIVER OIL

Once upon a time when Queen Elizabeth of England was twenty-two she suddenly stepped out of a bathtub and raised her hands so high towards the sky in some fit of optimism that she felt a stinging stitch in her side. She slowly slipped into a pair of soft long trousers that somebody had smuggled into her room and lay quiet for what remained of the day.

COCAINE

Winter snorts long
lines
of loose snow into its nostrils

THE ARCTIC CIRCUS

Well,

each of us is, what, four
oblong extremities
snaking from a
flare-scared
trunk

collapse is quite on the cards

SIX

1

All the way from Antuna Mihanovića
in Zagreb to
Ante Starčevića in Zadar, through
several layers of white rock, even whiter
fog and trees I can not
name,
I am accompanied by six tuba players

they
rise above the (straight-jacket) geezer
up front in the bus and when I'm hungry
the grandmother of one of them sticks
and envelope full of semen-white sheep
milk cheese into my speechless mouth – she is
a hunchback (green scarf) holding
bright yellow
sunflowers

on the windscreen crystal
heads explode, long strips spread and
if I'm suddenly cold I place
my palms on the faded metal
or on the tuba players'
warm bellies, what days these are

2

Blinking signs show
how cars can skid on the wet
highway, I notice the sudden silence
of my tubists
and we all look over to the side of the road
where faded brackens lie thwarted
under the top of a black
sports car

I snap my fingers,
the fatties start playing again, the corners
of my mouth are still white, o what
fate

3

By a popular gas-station
a few foxes with glasses have
gathered, seemingly playing cards, but
it is a delusion
– behind them a brown bear makes
sure nobody cheats, we laugh

from the gliding
forest a squirrel comes walking (also
wearing glasses) holding

a large, shiny heart
with a golden ribbon fluttering,
inscribed:
we only love in symbols

4

When a bearded woman shoves us
out with a pink broom
dusk has descended on the
symbolic zoo,
we
march across the parking lot
like a village of seven en route
to a funeral wake, at which point my
mother phones asking what this gypsy music
in the background is,
I say: life

5

White fog pours through
bus-roofs and whenever I don't remember
where I'm headed for
I snap my fingers
promptly and –

MY BREASTS

Allegro non troppo, adagio non troppo, allegretto
grazioso, piano, diminuendo, a piacere, allegro con
spirito, tenuto, (agitato), grave, presto ma non
assai, leggermente crescendo, con slancio,
fortissimo, grandioso, larghetto, quasi andantino,
allattante, mezzo forte, staccato, affettuoso, legato,
giocososo, vivace, forte, meno mosso, amabile,
alla marcia

Quick but not too quick, slow but not too slow, pretty lively
with grace, soft, gradually softer, at pleasure, fast and
spirited, held, (restless), solemn, very quick but not
extremely, lightly growing, with enthusiasm, very strong,
magnificent, rather broadly, as if at walking speed,
suckling, moderately strong, detached, affectionate,
bound, merry, brisk, strong, less movement, pleasantly,
on the march

dolente – mournful

TRANSLATED FROM ICELANDIC BY THE AUTHOR AND PÉTUR KNÚTSSON

LETTERS FROM
THE CITY OF VEILED STORMS

(An excerpt)

I.

i hope

you're in your element there in the land of matchsticks,
my dear emil

at evening, when the cockroaches
trot out

from under my silverlandish bed and i

go after them with the sandals that

i purchased in

a small war-torn country, it seems to me

your

name is anton

i'm not good with names,

emil

everyone wants to be someone

but the hardest thing to be is

no one

II.

i hope you're in your element there way up
at the top
of autumn, though i certainly know
what snowbanks can do
to a pair of green trousers

men fall silent over lesser things

me, i go
my way on foot, trusting few,
clutching a clinical referral
slab-reefed
in my hand and the insects
dangle in
my eyelashes

III.

i hope you're in your element there in the land of matchsticks

here nearly every
flicker has gone out—yet if you laid your ear
to the white rungs of my frame
you would perceive
a distinct
'sick'

a rudimentary form of
music

i've been here long enough
to see
how the human creature withers to the root
if orchestras fall silent

it is october, anton,
and
i'm almost there

VIII.

around christmas,
especially on christmas eve, jon,
i think of easter because
there's always such an intense
silence right
before the church bells, as if something
were lost, deceased, slipped from a slackening
palm and reverently we all stand
waiting
for the shower of sparks as it shatters
on the shining ice—it is
like a resurrection, the passion

(and of course i save the proverbs from the hollow chocolate
eggs
because it means everything that something
be
in the black hole,
the void when everything is riffled to pieces)

now someone's
playing a xylophone
inside my frame

sick sick sick

XXXII.

do people sometimes tell you that you're fat,
lukas?

i thought at the very first, before
we met, that you were
blond, blue-eyed and oafish
but these suit
better, these
black feathers

ravens turn up everywhere, i
hope you're in your element but
I do worry
about the hole in your heart—i wish
you gave more away, cried, even

the silent type, fine

but you know, someone recently told me—and this is
vastly amazing—that water
stores information

!

they say that
water is the flash drive of the future, that
innumerable cubic centimeters of water
remember everything that ever happened because
water
is never new, it's always the same
right and
(you know floppy discs are
obsolete and microchips
are next) they say that
the times are preserved in water but then
the question arises: how long can water
remember, when will new
information
overwrite what's already there?

these are unanswered questions,
lukas, and i
am not about to ask you—aren't you
the ones who dance around at
water's edge
with burning candles
in your hair like crowns of thorns, in order
to forget?

TRANSLATED FROM ICELANDIC BY SARAH BROWNSBERGER

ON THE AUTHOR

Sigurbjörg Þrastardóttir (b. 1973) is the author of eight poetry collections, several staged plays and a prize winning novel. She lives and works on the road and in Reykjavík, Iceland. Selected poems have been printed in a dozen European languages, following her participation in literary events from Belgrad to Bratislava, from Barcelona to Bologna. Her book *Blysfarir* (Torch Marches) received a nomination to the Nordic Council's Literature Prize 2009 and has been published in German under the title *Fackelzüge* (Blumenbar, 2011) and in Swedish as *Fackeltåg* (David Stenbecks Förlag, 2014). The book follows the dramatic story of a love-sick girl, a narcotized boy and the big white dragon poisoning their life, through modern free verses.

Besides releasing her own books, Þrastardóttir has given lectures, written columns and worked on various international projects with photographers, composers and visual artists. These include e.g. the five star Polish/Icelandic volume *IS(not)* and the urban collection *Metropoetica* – on women writing in European cities. From the very start, nature has played a role in Þrastardóttir's poetry. Critics have pointed out that her approach to, as well as the visualization of nature, is “fresh” and “characterized by closeness”. They have noted “the very special perception that Sigurbjörg has on nature, an insight that is characterized by identification and warmth”. Later in her career “maps and mapping have charac-

terized the poetry of Sigurbjörg Prastardóttir, she is often on the move, sometimes through unknown territory”. As an example, the poems of places in Hnattflug (Circumnavigations) are arranged in geographical order, as a trip around the globe, and the green and red cover of her collection To Bleed Straight looks like a street map to the human body.

The themes of pain, skin, body, trauma, craving and personal punishment are also recurrent in her work – although near always laced with her characteristic and peculiar sense of humor.

O PJESNIKINJI

Sigurbjörg Prastardóttir (1973) autorica je osam zbirki poezije, nekoliko uprizorenih dramskih tekstova te nagrađivanog romana. Živi ondje gdje je posao odvede te u Reykjaviku na Islandu. Usljed sudjelovanja na književnim događanjima od Beograda do Bratislave, od Barcelone do Bolonje, njezine se pjesme prevode na desetak europskih jezika. Njena knjiga Blysfarir (Povorka pod bakljama) nominirana je za književnu nagradu Nordijskog vijeća 2009. godine, te je objavljena u njemačkom prijevodu pod naslovom Fackelzüge (Blumenbar, 2011), pa onda i na švedskom jeziku: Fackeltåg (David Stenbecks Förlag, 2014). Knjiga prati dramatičnu priču, ispričanu u slobodnom stihu, o smrtno zaljubljenoj djevojci, omamljenom dječaku i bijelom zmaju koji im uništava živote.

Osim što objavljuje vlastite knjige, Prastardóttir drži predavanja, piše kolumne i sudjeluje na mnogim međunarodnim projektima s fotografima, skladateljima i vizualnim umjetnicima. Njezine pjesme objavljene su u okviru poljsko/islandskog izdanja (Ni)Je, te u okviru urbane zbirke poezije Metro poetica – o ženskom pismu u europskim gradovima.

Od samog početka priroda igra važnu ulogu u Prastardóttirinoj poeziji. Prastardóttirin pristup prirodi i njezinoj vizualizaciji kritičari opisuju kao “inovativan” i “obilježen bliskošću”: “Sigurbjörgin poseban pogled na prirodu te uvidi koje pruža zrače osobnom toplinom.” Njezino kasnije stvaralaštvo obilježavaju “karte i mapiranje,

budući da često putuje, katkad i nepoznatim teritorijima.” Primjericice, pjesme-mjesta u zbirci Hnattflug (Cirkumnavigacija), poredane su po zemljopisnim lokacijama vodeći nas na put oko svijeta, dok naslovnica njezine zbirke pjesama To Bleed Straight (Ispravno krvariti) izgleda poput plana grada ljudskoga tijela. Uvijek prožete Þrastardóttirinim osebnim i neobičnim smislom za humor, teme boli, kože, tijela, traume, žudnje i osobne kazne provlače se njezinim pjesničkim rukopisom.

IMPRESUM

Goranovo proljeće

EDICIJA: **Versopolis**

UREDNIK: **Marko Pogačar**

LEKTURA/KOREKTURA: **Ana Brnardić**

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 000900650
ISBN-13: 978-953-6126-38-5

SKUD "IVAN GORAN KOVAČIĆ"

Zagreb, Opatovina 11

e-mail: info@igk.hr

www.igk.hr

ZA NAKLADNIKA: **Tihana Dragozet**

OBLIKOVANJE KNJIGE: **Bestias**

TISAK: **Kika Graf Zagreb**

NAKLADA: **1000 primjeraka**

VERSOPOLIS

skud igk

With the support of the
Creative Europe Programme
of the European Union

